

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

τῆς ἐτησίου γενικῆς συνεδριάσεως τῆς ἐν
Κοπενάγη βασιλικῆς ἐταιρίας τῶν
ἀρχαιολόγων τῆς Ἀρκτου.

—ο—

Τὴν 29 Ἀπριλίου τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἡ βασιλικὴ αὕτη ἐταιρεία συνήλθεν εἰς γενικὴν συνεδρίαν ἐν τῷ τοῦ Χριστιανοσβούργου ἀνακτόρῳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κλεινοῦ αὐτῆς προέδρου τοῦ καὶ σεπτοῦ τῆς Δανίας βασιλέως Φρειδερίκου τοῦ Ζ'. Λαβὼν δὲ τὸν λόγον ὁ ἀξιότιμος αὐτῆς γραμματεὺς καὶ πολυμαθὴς καθηγητὴς Κάρολος Ράφνος, ἐξέθεσεν ἐν συντόμῳ τὰς κατὰ τὸ λήξαν ἔτος πράξεις τῆς ἐταιρείας, περιγράψας καὶ τὴν κατάστασιν αὐτῆς. Εἶτα παρουσίασε διάφορα περιοδικὰ συγγράμματα συντείνοντα εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἐταιρείας, ὡς τὰ χρονικά τῆς βορείου ἀρχαιολογίας καὶ ἱστορίας, καὶ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ἀρκτου. Παρουσίασε δὲ καὶ τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἐκδιδόμενου ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Σβειδνόρνου Ἑγγιλσῶνος ποιητικοῦ λεξικοῦ τῆς ἀρχαίας βορείου γλώσσης (Lexicon poeticum antiquae lingua septentrionalis). ἔτι δὲ καὶ πονημάτιον πραγματευόμενον περὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ Ἀστέριου καὶ Σοδούργου ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας. Ὁ δὲ ἀντιπρόεδρος Κ. Φ. Βεγέενρος ἠρμήνευσεν, κατ' αἴτησιν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, χάρτην τινὰ γεγραμμένην ἐπὶ ἀρχαίου λίθου τοῦ Νορθαῦου καὶ Ἰαιγκερκόριου, πλήρη ἀρχαίων Ἀγγλο-Σαξωνικῶν χαρακτήρων (runes).

Ἐγένετο δὲ λόγος καὶ περὶ τῆς κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1853 ἔτους δευτέρας ἐν Φαρενιάρῳ περιοδείας, καθ' ἣν συνελέχθησαν καὶ ἕτερα δημῶδη ἄσματα πρὸς συμπλήρωσιν τῶν παρὰ τῆς ἐταιρείας συλλεχθέντων καὶ κατὰ πατροπαράδοσιν σωζομένων τοιούτων ἁσμάτων. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν σημειώσεων τῶν κατ' αἴτησιν τῆς ἐταιρείας ἀποσταλίσαν παρὰ τοῦ αἰδεσίμου Β. Υ. Χαμμερσχαίμδου περὶ διαφόρων τοπικῶν ὀνομάτων καὶ θέσεων τῆς Ἰσλανδίας, συναδευμένων ὑπὸ ἑπτὰ διαφόρων χωρογραφικῶν πινάκων, ἐνθα σημειοῦνται ἀκριβῶς καὶ ὀνομαστὶ διάφορα ὄρη, λόφοι, βράχοι, κοιλάδες, ῥυάκες, κρήναι, λίμναι, ὕφαλοι, σκόπελοι κτλ. τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος νήσου, ὡς καὶ περὶ τῶν ἰδιαιτέρων ἐρευνῶν, ἃς ἐπεχείρησαν περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας τῆς αὐτῆς νήσου οἱ ἀκάματοι Ἰωάννης Σιγύρδσωνος καὶ Μάγνος Γρίμσωνος, καὶ ἐπὶ τέλους περὶ τῶν διαφόρων ἀρχαίων Γροελανδικῶν τεμαχίων τῶν ἀποσταλέντων ἐσχάτως εἰς τὴν ἐταιρείαν παρὰ τοῦ προλύτου Ρίγκου διοικητοῦ τῆς νοτείου Γροελανδίας.

Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ μανθάνομεν ὅτι ἰδιαιτέρως ἔγινε πολὺς λόγος μεταξὺ τινῶν μελῶν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἰσλανδίᾳ ἐκδιδόμενης ὑπὸ τῆς ἐκεῖ φι-

Ἄλλ' ἂν ἡ περιγραφή ἀληθῆς, δὲν εἶναι ὁμῶς καὶ πλήρης· διότι γενομένη πρὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου, πρὶν ἢ ἀναλάβῃ ἐκεῖνος τὴν κυβέρνησιν τῆς πατρίδος τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσε, δὲν ἐδύνατο νὰ παραστήσῃ ὅτι οὐχὶ μόνον σωτὴρ, ἀλλὰ καὶ θεμελιωτὴς καὶ ρυθμιστὴς καὶ νομοθέτης αὐτῆς ὑπῆρξεν· οὐδὲ ἦτο εἰσέτι ἀνεπτυγμένη ὁλόκληρος ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτήρος, ἡ σπανία ἀφιλοκέρδεια, ἡ σύνεσις, ἡ εὐσέβεια, ἡ μετριοφροσύνη, ἐνὶ λόγῳ αἱ ἀρεταὶ δι' ὧν ἐπέλαμψε κατὰ τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος πολίτης τοῦ νέου κόσμου.

Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι, εἰ καὶ θαυμάζομεν τὸν Οὐασινγκτόνα, εἰ καὶ ἐποθήσαμεν αὐτὸν καὶ ὅτε ὁ Μικαούλης καὶ ὁ Κανάρης κατεναυμάχουν καὶ ἐπυρπόλουν στόλους, καὶ ὅτε ὁ Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Καραϊσκάκης κατεστρατήγουν πολυάριθμα στίφη ἐχθρῶν, ἀγνοοῦμεν οἱ πλεῖστοι ὅτι οὐχὶ μόνον κατὰ τὰ πεδία τῆς μάχης ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν ὑπῆρξεν ἥρως· ἀγνοοῦμεν ὅτι, καὶ τοι τοιοῦτος ὑπάρξας, βιασθεὶς ἀνεδέχθη καὶ ἐπιμένων ἀπέβαλε τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν, εἰδὼς πόσον μέγα καὶ ἐπικίνδυνον τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ διευθύνειν λαοὺς, καὶ πόσον *lissaas pētra philokērtomos* ἡ ἐξουσία.

Ἵνα κατασταθῇ λοιπὸν γνωστότερος εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ὁ βίος τοῦ Οὐασινγκτόνας, καὶ νὰ ἐξοικειωθῶμεν οὕτω μετὰ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀρκτῶας Ἀμερικῆς τὸσαῦτα παρασχούσης πρὸς ἡμᾶς ὕλικὰ καὶ ἠθικὰ εὐεργετήματα, μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ἐκεῖνος ὅστις ἀναγινώσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο μυριάκις ἐκδοθεὶς εἰς φῶς· διότι ἐθεωρήσαμεν ἐπωφελέστερον νὰ προσφέρωμεν αὐτὸν ὡς ὑπογραμμὸν ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας ἀρετῆς, καὶ ὡς ἀνάγνωσμα τερπνὸν συνάμα καὶ διδακτικὸν πρὸς τὰ παῖδιά καὶ τοὺς λοιποὺς φιλαναγνώστας, ἢ πρὸς τοὺς εἰδότας ξένας γλώσσας καὶ δυναμένους νὰ μελετήσωσι τὰς ἐκτενεστέρας καὶ φιλοσοφικωτέρας βιογραφίας τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν.

Ἐξαιτούμενοι δὲ τὴν πρόθυμον συνδρομὴν τῶν ὁμογενῶν ὑπὲρ τῆς ὅσον οὐπω ἀρχομένης τυπώσεως τοῦ βιβλίου πλουτισθησομένου καὶ δι' εἰκονογραφίῶν, δὲν διστάζομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια ἀποδίδεται μείζων, εἰάν οἱ εὐπορώτεροι θελήσωσι νὰ συνδράμωσι δι' ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀντιτύπων ἅτινα διανεμηθήντων εἰς ὀνόματος αὐτῶν πρὸς τοὺς εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα φοιτῶντας παῖδας, καὶ μάλιστα τοὺς ἀριστεύοντας.

Τιμὴ δρ. 2 καὶ 1/2.

Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.

λογικῆς ἐταιρείας μετρικῆς μεταφράσεως τῶν τοῦ θείου Ὁμήρου ποιημάτων. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐγένετο εἰς Ἰσλανδικούς στίχους ἥτοι εἰς τὴν ἀρχαίαν Δανικὴν γλῶσσαν καὶ κατὰ τὸ ἀρχαῖον μέτρον τὸ λεγόμενον *foru-yrda lag*. Καὶ τὴν μὲν Ὀδυσσειαν (*Odysseifos Kuædi*) μετέφρασεν ὁ ἐν μακρίᾳ τῇ μνήμῃ Σβεϊνδρόνος Ἐγγιλσῶνος ὁ καὶ εἰς πεζὸν λόγον μεταφραστὴς τῆς Ἰλιάδος, τὴν δὲ Ἰλιάδα (*Ilions Kuædi*) ὁ ἐφάμιλλος τῷ πατρὶ υἱὸς αὐτοῦ.

Ἰ. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ,

Κατὰ τὰ ἔτη 1205—1470.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ. Ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ρ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδ. ΡΛΔ΄.)

— α —

Ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ (1) διηγεῖται ὁ Μοντάνερ τίς ἦν Βονιφάκιος ὁ ἐκ Βερόνης, καὶ πῶς ἦλθεν εἰς Ἀττικὴν, περιπίπτων ὁμῶς εἰς πολλὰς ἀπάτας, ἃς θέλω καταδείξει κατωτέρω, καὶ παύεται λέγων· «*E axi podets haver entes, de qui fo filla la muller de Nalfonso Fraderich.*» Πλὴν τῶν ἄλλων περιέργων πληροφοριῶν ἃς ἀρυσόμεθα ἐκ τοῦ χωρίου τούτου, διδασκόμεθα ἐξ αὐτοῦ, ὅτι Ἀλφόνσος Φαδρίκος ὁ Ἀραγωνίος, νυμφευθεὶς τὴν (ἐνταῦθα ἀκατονόμαστον) θυγατέρα τοῦ ἐκ Βερόνης Βονιφακίου «*Τριάρχου*» τῆς Εὐβοίας, κατέλιπε πολλὰ τέκνα· οὕτως ἐξηγεῖται προδήλως καὶ τὸ ἄλλως παράδοξον ὄνομα *Βονιφακίου* ἐξ Ἀραγωνίας, διότι κατ' ἀρχαῖον ἔθος ἐδόθη αὐτῷ, φαίνεται, ὡς πρωτοτόκῳ, τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς μητρός πάππου του. Ἄν δ' ἐρευνήσωμεν πῶς ὁ ἐκ Βερόνης Βονιφάκιος ἐκτήσατο τὸ τρίτον τῆς Εὐβοίας, ἡ ὀρθότερον τὴν Κάρυστον, μετ' ἧς συνείχεται καὶ ἡ Αἴγινα, ἀπαντῶμεν ἐν τῇ διηγέσει τοῦ Μοντανέρου περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ, ἕνα τῶν μύθων ἐκείνων, καθ' οὓς οἱ δοῦκες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἀχαΐας κατήγοντο ἐκ δύο ἀδελφῶν, υἱῶν τοῦ Δουκὸς τῆς Βραυμῶνος. Αἱ δὲ πρέπει ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐβοίας ἀπὸ τῆς πρώτης φραγκικῆς κατακτήσεως, ἐξ ἧς παρατίθεται ἐνταῦθα μόνον ὅσα χρήσιμα πρὸς κατάληψιν τῶν κατὰ τὴν Κάρυστον, ἐπιφυλαττόμενος νὰ πραγματευθῶ ἄλλοτε ἰδίως τὴν ἱστορίαν ταύτην.

(1) L. I. cap. 244. pag. 435—438.

Ὁ πρῶτος κατακτητὴς τῆς Εὐβοίας ἦν ὁ φλαμανδὸς Ἰακώβος ὁ Ἀβέντιος, κυριεύσας τὴν νῆτον ἐκ 1205 ὡς ὑποστράτηγος τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλονίκης Βονιφακίου τοῦ Μομφεράτου. Ἐν Αὐγούστῳ 1205 (1) δένειμεν οὗτος αὐτὴν εἰς τρία τιμάρια, καὶ παρεχώρησεν αὐτὰ τοῖς φίλοις καὶ συστρατιώταις του, τοῖς Λομβαρδοῖς Ραβάνῳ δάλλε Κάρκερη (*Ravano dalle Carceri*), Πεκκέρῳ δει Πεκκέρῳ ἐκ Μερκανόβου (*Peccoraro de' Peccorari di Mercanovo*), καὶ Γιδέρτῳ, οὗ τὸ ἐπωνύμιον εἶναι ἄγνωστον, ὅστις, ὅμως, ὡς καὶ οἱ ἕτεροι δύο ἦν ἐκ Βερόνης, καὶ ἴσως ἐπίσης κατήγετο ἐκ τῶν δάλλε Κάρκερη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰακώβου, συμβάντα ἐν 1210, ἀντικατέστησεν αὐτὸν ὁ Ραβάνος δάλλε Κάρκερη (2), καὶ ἐπιζήσας καὶ τοῖς ἑτέροις, συνήνωσε τέλος πᾶσαν τὴν τῆς νήσου κυριαρχίαν εἰς χεῖράς του. Ἀλλ' ἤδη ἐν 1216, μετὰ τὸν θάνατόν του, διηρέθη ἐκ νέου ἡ νῆτος εἰς τρεῖς ἀνεξαρτήτους ἡγεμονίας, δι' ἐνεργείας τῆς Ἑνετίας (3). Μέρος κατελείφθη τῇ χήρᾳ τοῦ Ραβάνου Ἰσαβέλλα, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῇ· Βέρθα· ἦν δὲ τοῦτο τὸ μεσημβρινώτερον μέρος, περιλαμβάνον καὶ τὴν Κάρυστον. Ἑτέρον μέρος ἐδόθη τῷ Μαρίνῳ καὶ Ριζζάρδῳ δάλλε Κάρκερη, υἱοῖς τοῦ Ρεδονδέλλου, καὶ ἀνεμίῳ τοῦ Ραβάνου· τοῦτο δ' ἦν τὸ μέσον τῆς νήσου, ἐν ᾧ ὠκοδομήθη καὶ ἡ πρωτεύουσα Νεγρεπόντι· ἡ Ἑγριπας, ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Χαλκίδος. Τέλος δὲ τὸ τρίτον καὶ βορειότερον μέρος μετὰ τοῦ Ὀρειοῦ, ἐδόθη τῷ Γουλιέλμῳ καὶ τῷ Αἰθέρτῳ, υἱοῖς τοῦ προμνημονευθέντος Γιδέρτου ἐκ Βερόνης. Προσδιοτάχθη δὲ ὅτι θανόντος ἑνὸς τῶν ἑξ ἡγεμόνων, ἡ μερίς αὐτοῦ ἐμελλε νὰ περιέλθῃ οὐχὶ εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους του, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ συνάρχοντας. Ἡ διάταξις αὕτη διετηρήθη πιστῶς, καὶ οὕτω βλέπομεν τὴν νῆσον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τριχὶ διηρημένην εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοὺς γαλλιστὶ λεγομένους «*les tiers de Negripont*», ἐνίοτε ὁμῶς ὑποτεταγμένον καὶ εἰς 4, 5 ἢ 6 ἄρχοντας. Τὴν τιμαριωτικὴν κυριαρχίαν μετεβίβασεν ὁ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλονίκης ἀμέσως εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ Μωρέως (4), καὶ βεβαίως ἐπεκυρώθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἑρρίκου, ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει τῆς Ραβερρικῆς ἐν ἔτει 1210, καθ' ἣν διατάχθησαν αἱ συγκεχυμέναι ὑποθέσεις τοῦ ἐφημέρου βασιλείου τῆς Θεσσαλονίκης. Οἱ τρίαρχοι ἔλαβον τὰ δικαιώματα πατρικίων τῆς αὐθεντίας Ἀχαΐας, περὶ ὧν δικαιωμάτων ἐξηγεῖται ἡ νομοθε-

(1) Τὴν χρονολογίαν ταύτην ἐξάγουσι· ἐξ ἐπισήμων ἐγγραφῶν τὰ *Annali Veneti*. T. I. fol. 77. (Cod. Forcarin. Vindob. 6239), πραγματευόμενα καὶ ἐν fol. 130—131 περὶ τῆς διανομῆς τῶν 1216.

(2) Du Cange, *Histoire de l'empire de Constantinople sous les empereurs Français*. 2e édit. par Buchon. Paris. 1826. 8. T. I. pag. 56.

(3) *Libri Albus*, fol. 100—104. *Patii Lib.* IV. fol. 300—303; *Laurentii de Monacis Chronicon Lib.* VIII. pag. 144 (ed. Flamin. Cornelius. Venetiis. 1753. 4).

(4) *Le livre de la Conquête etc.* (ed. Buchon) pag. 102. Βεβλίων τῆς Κογκέστας (ed. Buchon. 1845) στ. 226, 230, 1859. σελ. 59, 60, 118.